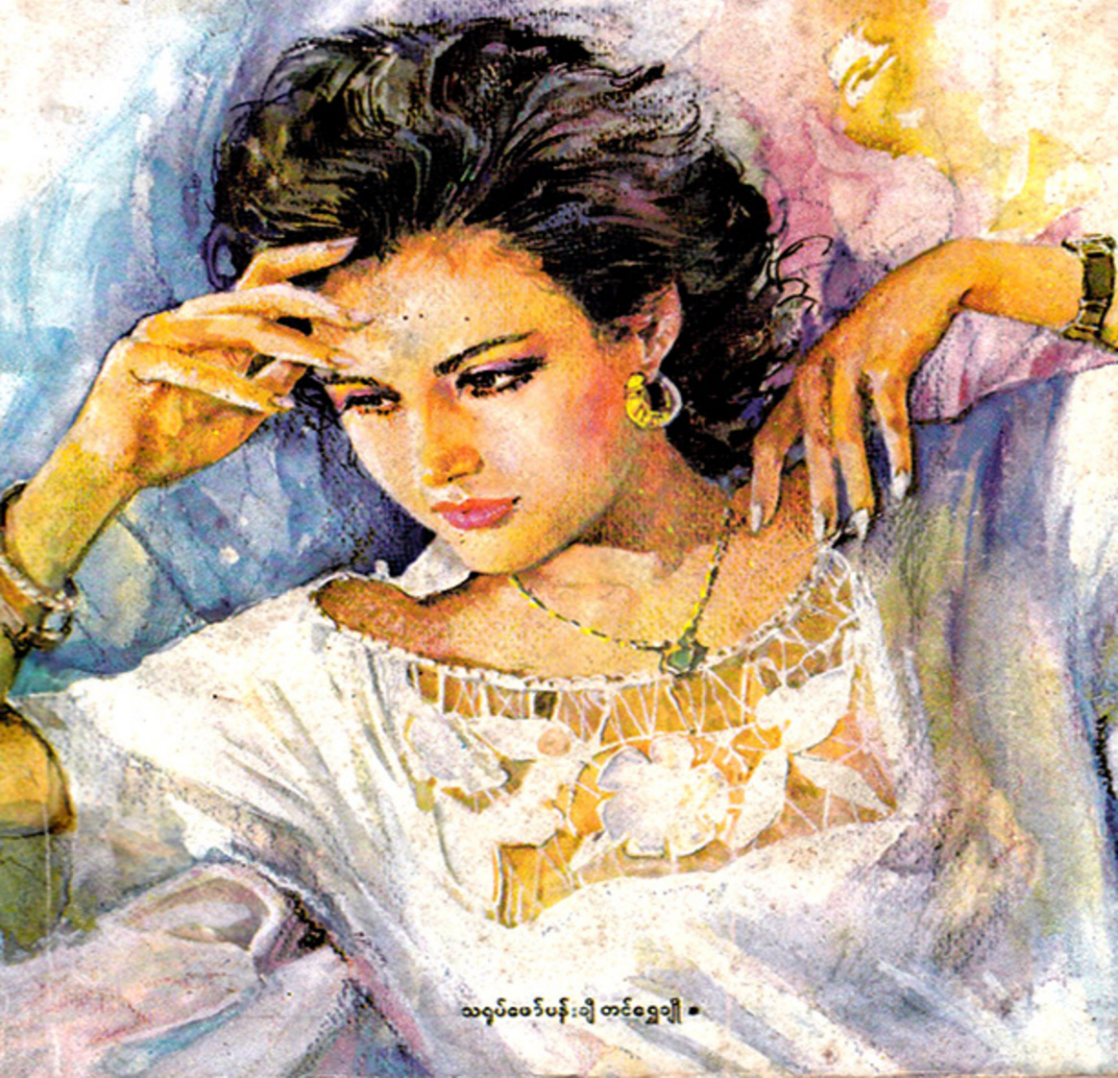

မိုးဆူလျှိုင်းဝေ

ချစ်မိလိုချစ်လိုက်တာပါ

(၁)

ဖုန်မှုန့် ဖုန်လိမ့်တွေ တလိမ့်လိမ့်ကြားမှ ဒုန်းစိုင်းလာသော မြင်းခွာ
သံနှင့် အတူ မှုန်ပျံ့သဏ္ဌာန်လေးက ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ ။

မြင့်မားထွားကျိုင်းသော မြင်းညိုကြီးကလည်း တမော့မော့နှင့် မာန်
ချီနေသလို မြင်းကုန်းနှီးပေါ်က ငယ်ရွယ်ပျိုမျစ်လွန်းသော သူလေး၏ မျက်နှာထားကလည်း တည်တင်းတင်းကြီး ဖြစ်လွန်း နေပါသည်။ ။

ယောက်ျားကြီးကြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ဆယ့်သုံးလေးဦးခန့် ဝိုင်းနေ
သော လူအုပ်နားဆီသို့ လွင့်ခနဲ မြင်းညိုကြီးက ရောက် လာပြီး တိခနဲ ရ
ပ်လိုက်သည်။ ။ မြင်းညိုကြီးပေါ်မှ ပေါ့ပါးစွာ ဂွမ်းပွင့်လေးတစ်ပွင့်လို သူ
မက မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာသည်။ ။

မှုန်နံ့သာတွေကင်းပြီး အဆီဝင်းဝင်း၊ မျက်နှာပြောင်ပြောင်လေးနှင့်
ဝင်းမွတ်အောင် ချောမွေ့နေသော မိန်းမပျိုလေးမျက်နှာက တင်းမာခက်
ထန်နေသည်။ ။

ဂျင်းဘောင်းဘီ နက်ပြာ၊ ဂျင်းရှပ်လက်တိုကို လက်မောင်းမှာ ခေါက်
ထားသော မိန်းမပျို၏ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ဟန်က သွယ်လျ ပြေပြစ်လွန်းလှ
သည်။ ။

ယောက်ျားဘိုကေသာသာ ဆံပင်လေးနှင့် မို့ အမှတ်တမဲ့ နောက်ဘ
က်က ကြည့်လျှင် ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်လို့ ထင်ဖွယ်ရာ ရှိသည်

ဒါပေမဲ့ သေးကျဉ်းသောခါး စွင့်ကားသောတင်တို့ ကို သေသေချာချာ သတိပြုမိချင်တော့ မိန်းကလေးလို့ သတ်မှတ်မိကြမှာ ပါ။

ဖြူနုဝင်းမွတ်နေသော နဖူးပြင်ပေါ်သို့ တိုတို၊ စန့်စန့်ဆံစတချို့က အလဲလဲ အပြိုပြို ကျနေသည် ။ မည်းနက်သော မျက်ခုံးတန်းတန်းအောက်က မျက်ဝန်းတွေက စူးရှတောက်ပြောင်လွန်းသည် ဘာမဆို လုပ်ရဲကိုင်ရဲသည့်၊ ပြတ်သားလွန်းသော စိတ်ထားကို ဖော်ပြနေသည် ။

သည် မျက်ဝန်းတွေကို ကာရံထားသော မျက်တောင်တွေက ထူထဲပြီး ရှည်လျားကျော့ညွတ်နေပါသည် ။ ချွန်မြမြနှာခေါင်းလေး ပြီးတော့ သဘာဝသွေးတွေဖြင့် စိုပြည်ဖူးငုံနေသော နှုတ်ခမ်းထူထူ ပြည့်ပြည့်လေးများ ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော မိန်းမပျို၏ အလှက ထင်းလင်း အပြစ်ကင်းနေသည် ။

မျက်နှာလေး တင်းမာနီမြန်းနေသော်လည်း ၊ ရုပ်မဆိုးသွားပါ။ တစ်မျိုးကြည့်လို့ ပင် ကောင်း နေသေးသည် ။ မြေပြင်ပေါ်သို့ ခြေချမိသည် နှင့် မိန်းမပျိုက ခြေထောက်ကားရပ်ပြီး တင်းပါးပြည့်ပြည့်ပေါ်သို့ လက်ကို တင်လိုက်သည် ။ လက်နှစ်ဖက်လုံး ပြိုင်ပြီး ခါးထောက်လိုက်သည် ။

အားလုံးသော ယောက်ျားတွေ၏ မျက်ဝန်းအစုံစုံက သူမ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ စုပြုံကျလာသည် ။ ခံစားချက်အမျိုးမျိုးဖြင့် ကြည့်နေသော အကြည့်မျိုးစုံကို သူမ ရရှိလိုက်ပါသည် ။

"ကဲ ... ဘယ်လိုဖြစ်ကြသလဲ၊ ပြောကြစမ်းပါဦး"

မေးလိုက်သောအသံက နုပျိုခြင်းရှိသော်လည်း တင်းမာကြွပ်ဆတ်နေသည် ။

မဆိုင်သူအချို့ သူတို့ နားမှ ရဲ့သွားသည် ။ လှပလွန်းသော မိန်းမပျိုလေး၊ ဒေါသအထွတ် အထိပ်ရောက်နေသော နီလာ ဆိုသော မိန်းမပျိုလေးက ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည် ။

သူမနှင့် သုံးလေးလှမ်းအကွာတွင် မြေပေါ်၌ တုံးလုံးလဲနေသော မြင်းနက်ကြီးဆီသို့ သူမ၏ အကြည့်က ရောက်သွားခဲ့က်၊ မျက်ဝန်းတွေက ပို၍ ဒေါသမီးတွေ တောက်လောင်လာသည် ။

မြင်းနက်ကြီးဘေးမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသော အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ရှိ လူငယ် တစ်ဦးက ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လွန်းသော မျက်နှာနှင့် သူမကို မော့ကြည့်နေသည် ။ သူ၏ မျက်ဝန်းတွေက ညှိုးရော်ခယနေပြီး၊ နီလာကို ရဲရဲပင် မကြည့်ရဲ၍ ချက်ချင်းလိုပင် မျက်လွှာက ပြန်ကျသွားသည် ။

မြင်းနက်ကြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ တုံးလုံးလဲပြီး နာကျင်လွန်သော ဝေဒနာကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေပုံရသည် ။ မျက်လုံးထဲမှ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေသည် ။

မြင်းနက်ကြီးဆီသို့ အကြည့်ရောက် အသွား နီလာ၏ မျက်နှာက တင်းတင်းမှုန်မှုန်ကြားမှ ညှိုးငယ်ရိပ် လွှမ်းသွားသည် ။

သူမက ညှိုးကျသွားသော မျက်နှာကို ချက်ချင်းရပ် ပြင်ပြီး တင်းလိုက်သည် ။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲလို့ မေးနေတယ်လေ၊ ကိုခင်မောင်"

လေသံ ထန်ထန်နှင့် သူမအား မျက်နှာငယ်နှင့်ကြည့်နေသော ခင်မောင်ကို မေးသည် ။

"ဟို ... ဟို တိမ်ပျံကြီး ချိုင့်ထဲကျပြီး ရှေ့ခြေထောက်ကျိုးသွားလို့ ပါ

မမလေး"

"ရှင် ... မတရား အရမ်းစီးလို့ ဖြစ်ရတာ၊ ရှင်ကို လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ သိလား"

နီလာ၏ အသံက ကျယ်လောင် ပြတ်တောက်လွန်းနေပါသည်။ ။ ခင်မောင်က စိတ်မကောင်းကြီးစွာနှင့် မျက်နှာက ညှိုးလျလွန်းပါသည်။ ။

နီလာက မြင်းနက်ကြီး ခေါင်းနားမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး သူမကို မျက်စိသူငယ်လေးနှင့် မော့ကြည့်နေသော မြင်းနက်တိမ်ပျံ၏ ဦးခေါင်းကို ကြင်နာစွာ ပွတ်သပ်လိုက်သည်။ ။ နီလာ၏ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလာသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျမလာပါ။

နှမြောတသယူကျုံးမရစွာနှင့် တိမ်ပျံကြီးကို မမှတ်မသုန်ကြည့်နေသည်။ ။ မြင်းညိုကြီး တိမ်လွှာကလည်း တိမ်ပျံကို ကြည့်ပြီး သနားနေသည် ထင်ပါသည်။ ။ တဟီးဟီးနှင့် ငြိမ်ငြိမ်ကို မရပ်၊ ခွာနှင့်မြေကြီးကို တရှုပ်ရှုပ်ပွတ်နေသည်။ ။

"တောက် ..."

နီလာထံမှ လွန်စွာပြင်းထန်သော တက်ခေါက်သံကြီးက တိတ်ဆိတ်သော ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးသွားသည်။ ။ ခင်မောင်၏ မျက်နှာက ပို၍ ငုံ့လျှိုးသွားသည်။ ။ ခင်မောင်မှာ အော်ဟစ်ငိုချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာပါသည်။ ။

နီလာက သူမ ချစ်မြတ်နိုးလှသော တိမ်ပျံကို သူ့အား ပေးစီးခဲ့သည်။ ။ သူကလည်း တိမ်ပျံကြီးကို တအားစီးခဲ့သည်။ ။ သူ့အား ရင်းနှီးသော တိမ်ပျံကြီးကလည်း စီးနေသောသူ၏ အလိုကျ မြူးထူးစွာ လေဆန်ကို တိုးပြီး တစ်ရှိန်ထိုးပြေးခဲ့သည်။ ။

သွားနေကျလမ်းက မသွားဘဲ ခင်မောင်က စတန့်ထွင်ပြီး မသွားဖူး
သောနေရာကိုသွားရင်း ချုံတွေဖုံးနေသော ချုံငုံဝှမ်းလေးထဲ တိမ်ပျံကြီး
၏ ရှေ့ခြေအစုံကျသွားခဲ့သည်။ ။ မြင်းပေါ်မှ ခင်မောင်လည်း မရှုမလှ တ
လိမ့်ခေါက်ကွေး ကျခဲ့သည်။ ။

တိမ်ပျံကြီးမလဲ ထိုနေရာမှ မထနိုင်ဘဲ ဗုန်းဗုန်းကြီးလဲနေတော့သည်
။ တိမ်ပျံ၏ ရှေ့ညာခြေ တစ်ဖက် တွင် တွင် ကြီး ကျိုးသွားပါတော့သည်
။

တိမ်ပျံကြီးကို လမ်းသွားလမ်းလာတွေ၏ အကူအညီနှင့် လမ်းမဆီ
သို့ သယ်ပြီး ယခုလို ဝိုင်းဝန်းပြုစု နေကြသည်။ ။ တိမ်ပျံကြီး၏ သခင်မ နီ
လာထံသို့ တိမ်ပျံကြီး၏ သတင်းဆိုးကြီးက ချက်ချင်းလိုပင် ရောက်သွား
သည်။ ။

ပျဉ်းမမြိုင်မွေးမြူရေးခြံ၏ အရှင်သခင်မလေး၏ အသည်းပြင်သို့ ကျွဲ
ရိုင်းကြီးတစ်ကောင် ဝင်ခတ်လိုက်သလိုပါပင်။ သူမ လွန်စွာချစ်မြတ်နိုး
၍ ငယ်စဉ်ကတည်းက လက်သပ်မွေးခဲ့သော တိမ်လွှာနှင့်တိမ်ပျံ
မြင်းကြီးနှစ်ကောင်အနက်မှ တစ်ကောင်ကို ဆုံးရှုံးရတော့မည် မဟုတ်
လား။

တိမ်ပျံကြီး၏ ခြေထောက်ကျိုးသွားပြီဆိုတော့ သေသွားတာနှင့် ဘာ
ထူးတော့မလဲ၊ ကုမှ မရနိုင်တော့တာဘဲ။

ရုတ်တရက်တော့ တိမ်ပျံကို ချစ်သောစိတ်ကြောင့် နှမြောတသ ယူ
ကျိုးမရစွာ ခံစားရပြီးနောက် တိမ်ပျံအား မညှာမတာ အရမ်းစီးခဲ့သော
ခင်မော်ထံသို့ နီလာ၏ ဒေါသတွေက အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်ဆောင့်ပါ
တော့သည်။ ။

တိမ်ပျံကြီးကို ဆုံးရှုံးရတော့မည်ဆိုသော အသိက နီလာ၏ နှလုံး

သားကို နင်းခြေဆုပ်နယ် လိုက်သလိုပါပင်။

ဒေါသစိတ် နှမြောတသ ယူကျုံးမရစိတ်တွေနှင့် တိမ်လွှာကြီးကို အသော့နှင်ပြီး ယခုလို ရောက်လာခဲ့ခြင်းပါ။ တိမ်ပျံကြီး၏ ခေါင်းကို ကြင်နာစွာ ပွတ်သပ်ရင်း နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ပြီး မေးကြောတွေထောင်အောင်ပင် အံကို ကျစ်ခနဲ ကြိတ်လိုက်သည် ။

ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည် ။

"ဒီမျှာ ကိုခင်မောင်၊ တိမ်ပျံကို ကြည့်စီစဉ်လိုက်၊ ခင်ဗျားလည်း ခုအချိန်ကစပြီး ပျဉ်းမမြိုင်မှာ အလုပ်ဆင်းစရာမလိုတော့ဘူး"

"ခင်ဗျာ ..."

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခင်မောင်က သူမအား မော့ကြည့်လိုက်သည် ။ ခင်မောင်၏ မျက်နှာတွင် ရှိသမျှသွေးတွေ ဆုတ်ယုတ်ပြီး ဖြူရော်သွားသည် ။

"ပြောတာ မကြားဘူးလား၊ အခုချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ ရှင်းရဲ့ လား"

"မမလေးရယ်၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်"

"တော် ... ဘာမှ မကြားချင်ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အလုပ်သမားတစ်ယောက်နဲ့ ပို့လိုက်မယ်၊ ခြံကို လာစရာ မလိုဘူး"

နီလာက ပြတ်သား တင်းမာစွာ ပြောပြီး လွှားခနဲ တိမ်လွှာပေါ်သို့ တက်ပြီး နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်၍ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းပြေးသွားသည် ။

သေလုမြောပါး မြင်းကြီးနှင့်အတူ ခင်မောင်၏ မျက်နှာကလည်း ဗုန်းခနဲလဲသေတော့မလိုပါပဲ။ တိမ်ပျံ၏ ခေါင်းပေါ် မျက်နှာမှောက်ချပြီး

ယောက်ျားတန်မဲ့ ငိုကျွေးနေပါသည်။ ။

"မင်းရဲ့ ပျဉ်းမမြိုင်သခင်မလေးက အသည်းမာလှချည်လားကွာ"

"ငယ်ပြီး လှသလောက်၊ မာနကလည်း ကြီးပါ့ကွာ"

ခင်မောင်၏ နားဝယ် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်သံတွေက ဝေလွင့်နေသည်။ ။

တိမ်ပျံကြီးအား နှမြောတသစိတ် သနားစိတ်၊ ခင်မောင့်အား အမှုန့်ခြေပစ်ချင်အောင် ဒေါသ ဖြစ်နေသော စိတ်တွေကို ရင်မှာ ပွေ့ပိုက်ပြီး နီလာ ပျဉ်းမမြိုင်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ။

(၂)

တိမ်လွှာကို မြင်းဇောင်းတွင် ထားခဲ့ကာ ကြီးမားပြီး ရေနံရည်ဖြင့် ဝ
၍ မည်းနေသော နှစ်ဆောင်ပြိုင် အိမ်ကြီးဆီသို့ လှမ်းခဲ့သည်။ ။

အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲအရောက် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ခြေပစ်
လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။ နီမြန်းညှိုးရော်နေသော နီလာ၏ မျက်နှာ
ကို ဒေါ်မယ်ယုန်က ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းနက်နက် ရှိုက်လိုက်သည်။ ။

"ဘာဖြစ်လာပြန်တာလဲ နီနီ"

သူမ၏ ငယ်စဉ်ကတည်းက ထိန်းကျောင်းခဲ့သော ဒေါ်မယ်ယုန်က
အိမ်စေတစ်ယောက်နှင့် မတူတော့ပါ။ ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ယောက်လို
အမေ တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေပါပြီ။

"ခင်မောင်ကြောင့် တိမ်ပျံကြီး ခြေကျိုးသွားပြီ"

တုန်ယင်အက်ကွဲနေသော အသံနှင့် နီလာက ဖြေသည်။ ။ သည်
တော့မှ ဒေါ်မယ်ယုန်ကြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဟယ် ... မြတ်စွာဘုရား၊ ဒါဆို တိမ်ပျံကြီးကို ငါတို့ ဆုံးရှုံးရပြီပေါ့"

"ဟုတ်တာပေါ့ သုန်သုန်ရယ်၊ ဒါကြောင့် နီနီ အရမ်းစိတ်ထိခိုက်နေ
တာ"

နီလာ တိမ်ပျံပေါ်တွင် ဘယ်လောက် သံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆိုတာ ဒေါ်

မယ်သုန် သိပ်သိတာပေါ့။ မိဘမရှိ မောင်နှမ မရှိရှာသော နီလာက ဒေါ်သုန်နှင့် သူမ၏ ခြံအလုပ်သမားတွေကိုသာ ဆွေမျိုးလုပ်နေရသည်။ ။

တိမ်ပျံနှင့်တိမ်လွှာကို ငယ်စဉ်ကတည်းက မွေးခဲ့သည့် သားသမီးတွေလို သူမ လက်သပ်မွေး ထားသော တိရစ္ဆာန်များကို နီလာက ချစ်ခင်တွယ်တာ သံယောဇဉ်ကြီးလွန်း လှပါသည်။ ။

တိမ်ပျံအကြောင်း တွေးလေတိုင်း ရင်ထဲမှာ တန့်န့် ခံပြင်းနေပါသည်။ ။

ခင်မောင်ကိုလည်း အမှုန့်ကြိတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် ဒေါသပုန်ပွားနေသည်။ ။ ခင်မောင်ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ။ သည့်ထက် ကြီးမားသောအပြစ်ကို ပေးချင်လှသည်။ ။ ခင်မောင်ကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါ။ ဒါကြောင့် သူ၏ မျက်နှာကို မတွေ့လို မမြင်လိုသဖြင့် တစ်ခါတည်း အလုပ်ကိုပါ ထုတ်ပစ်ခဲ့ခြင်းပါ။

"ဒေါ်သုန် စံတိုးကို သွားပြောလိုက်ပါ။ ခင်မောင်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အကုန်ယူပြီး သွားပို့လိုက်လို့။"

"ဟင် ... ဘယ်ကို ပို့ရမှာ လဲ နီနီ"

"သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ချင်တော့လို့ အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ ... သူ့ပစ္စည်းတွေ ပို့ချင်တဲ့ နေရာ ပို့လိုက်လို့။"

"သြော် ... ကလေးရယ်"

နီလာ့ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်မယ်သုန် စိတ်မသက်မသာနှင့် လှည့်ထွက်သွားသည်။ ။ စိတ်ထား ကောင်းသလောက်၊ စိတ်ဓာတ်ပြင်းတာ ဒေါ်မယ်သုန် သိသည် ပေါ့။

"ခင်မောင့်ကို နီနီ အတန်တန်ပြောတယ်၊ တိမ်ပျံကို အရမ်း အရမ်းမ

စီးနဲ့ လို့ ၊ ဒီကောင်က မူးရူးရင် ပြောစကားကို နားမထောင်ဘူး၊ ဒီအမူး သမားကိုလဲ နီနီခြံမှာ မထားချင်တော့ဘူး။"

နီမြန်းတင်းမာနေသော နီလာ၏ မျက်နှာလေးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဒေါ်မယ်သုန်က လှမ်းကြည့်ပြီး သူမအပါးမှ ထွက်သွားသည် ။

"တောက် ..."

တက်ခေါက်သံပြင်းပြင်းက ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဟိန်းသွားသည် ။ ယောက်ျားလေးဆန်ပါသည် ဆိုသော နီလာ၏ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ဝေ့နေပါသည် ။

ဘဝအခြေအနေအရ ယောက်ျားလေးဆန်စွာ ဝတ်စားနေထိုင်နေသော်လည်း နီလာက ယောက်ျားရှာ မဟုတ်ပါ။ သူမ၏ ဖခင်ကြီးက ပျဉ်းမမြိုင်ခြံကို ကြီးကျယ် ကျယ်ပြန့်စွာ တည်ဆောက်ခဲ့သည် ။

ပျဉ်းမမြိုင်ကို အမွေဆက်ခံနိုင်မည့် သားရတနာကို ပြင်းပြစွာ တောင့်တခဲ့သည် ။ ဒါပေမဲ့ သူ၏ ဆန္ဒမပြည့်ဝခဲ့ပါ။ တောင့်တလွန်းသော သားအစား ဖြူဖွေးချောမွေ့လွန်းသော သမီးလှလေးကို သာ ရခဲ့သည် ။

နောက်ထပ် သားသမီးလည်း မထွန်းကားရှာသဖြင့် သမီးကိုသာ သားအဖြစ် ဦးတင်က ဖန်တီးလိုက်ရပါသည် ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက သမီးကို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ဝတ်စား ဆင်ယင်ခဲ့စေခဲ့သည် ။

စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်အောင် လေ့ကျင့်ပေးခဲ့သည် ။ ပညာကိုလည်း ဆယ်တန်း အောင်သည် အထိသာ သင်ပေးခဲ့သည် ။ အောင်မြင်ကြီးထွားလျက်ရှိသော ပျဉ်းမမြိုင်ခြံကြီးကို နိုင်နင်းစွာ အုပ်ချုပ်နိုင်ရန် လေ့ကျင့်ပေးခဲ့သည် ။

နီလာ အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပြည့်ပြီး ဆယ်တန်းအောင်ပြီးချိန်မှာ

ဦးတင်က ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားသည်။ အရည်အချင်းတွေ ပြည့်ဝ
နေသော နီလာ့ကို စိတ်ချသွားပြီ ထင်ပါသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက မိခင်က ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး ဆယ့်ခြောက်နှစ်သာ
သာလေးမှာ ဖခင်ကိုပါ နီလာ ဆုံးရှုံးရပြန်သည်။ ဦးတင် ဆုံးသွားသော်
လည်း ပျဉ်းမမြိုင်ခြံကြီး၏ အခြေအနေက လုံးဝ ယိမ်းယိုင်သွားခြင်း မရှိ
ပါ။

နုနယ်လွန်းသော လက်၊ နုနယ်လွန်းသော အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင်
နီလာက ထိန်းသိမ်း အုပ်ချုပ်နိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။ သွက်လက်ဖျတ်လ
တ်သော နီလာ၏ လုပ်ဆောင်ချက်ကြောင့် ပျဉ်းမမြိုင် ပို၍ ကြီးထွားတိုး
ချဲ့လာရသည်။

ကျောက်ကြီးမြို့မှာ နီလာ၏ ခြံကိုမီသည့်ခြံ လုံးဝ မရှိသေး။ ဒါကြော
င့် ကျောက်ကြီးမှာ နီလာက စူပါ။ အားလုံးသောခြံပိုင်ရှင်တွေက နီလာ
၏ ခြံကို အားကျ သွားရည်ယိုသလို ချောမွေ့လွန်း သော နီလာ့ကိုလည်း
စိတ်ဝင်စားကြသည်။

မာနတံခွန် တလွင့်လွင့်ထူထားသော မိန်းမလှလေးကိုရော၊ သူမ၏
ပျဉ်းမမြိုင်ကိုရော သိမ်းပိုက်လိုသူတွေက တစ်ပုံတစ်ပင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘ
ယ်သူမှ တိတိလင်းလင်း နီလာ့အနားသို့ မကပ်ရဲကြပါ။

စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို လုပ်တတ်သော နီလာ့ကို လန့်ကြသည်
။ မျက်နှာလေး မော့၊ ဟန်လေး ဝင့်ပြီး အမြဲ ဘောင်းဘီကိုသာ ဝတ်တ
တ်သော နီလာ့ကို ကြောက်ကြပါသည်။

ကရာတေးသမားလေးနီလာ၏ လက်ဝါးစောင်းက
အကြောင်းသုံးပါး မရွေးတတ်သောကြောင့် အားလုံးက ဖြိုကြသည်။ ။
တုန်ကြသည်။

ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက် သူမ လုပ်ချင်တာကို လုပ်တတ်သော ဘာမ
ထိ စွာလန်တေးမလေးကို ထိပ်တိုက် မတွေ့အောင် ရှောင်ကြသည်။ ။

ဆန့်ကျင်ဘက် ဖိုသတ္တဝါတို့ ၏ အကြည့်တွင် မှာ တော့ တူညီသော
အဖြေတွေကို တွေ့ရသည်။ ။ လေးစားခြင်း၊ အားကျခြင်း၊ သူမ၏ နုနယ်
ပျိုပျစ်သော လှပခြင်းကို နှစ်သက်ခြင်းတို့ ကို တညီတညွတ်တည်း တွေ့
ရှိနေရသည်။ ။

ခြံသမားတွေ၏ လောကမှာ နီလာက ဘုရင်မတစ်ပါးပါ။ နီလာ့ကို
အထင်ကြီးလေးစားသလို၊ ကြီးကြီးငယ်ငယ်မရွေး နီလာ့ကို ရမည်ဆိုလျှင်
င် ဘာပဲ လုပ်ရလုပ်ရပါ။ ။

သက်ပြင်းတွေ တွင် တွင် ချပြီး ငေးငေးမောမောဖြစ်နေသော နီလာ့
၏ ရှေ့သို့ ဒေါ်မယ်သုန်က စားစရာတွေပါသော လင်ပန်းနှင့်အတူ ရော
က်လာသည်။ ။

"ကလေး ... နံနက်ထမင်း မစားရသေးဘူးလေ၊ ဒါတွေ စားလိုက်ဦး
နော်"

ဒေါ်မယ်သုန်က နီလာ့ကို အတွင်းသိ၊ အစင်းသိ။ သည် လို စိတ်ထိခို
က်လျှင် နီလာ အစားအသောက် ပျက်တာ သိ၍ နံနက်စာ ထမင်းအစား
ကော်ဖီနှင့် မုန့်ကို ယူလာခဲ့သည်။ ။

ကျေးဇူးတင်သောမျက်ဝန်းနှင့် နီလာက ဒေါ်မယ်သုန်ကို မော့ကြည့်
လိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ် သုန်သုန်၊ နီနီ ထမင်း မစားချင်ဘူး"

နီလာက ကိတ်မုန့်ခြောက်တစ်ခုကိုယူပြီး ကော်ဖီနှင့်တို့ ၍ စားသည်
။ သုတ်သုတ်ကြီး စားနေသော နီလာ့ကို ဒေါ်မယ်သုန်က ကြည့်ပြီး

သက်ပြင်းချလိုက်သည် ။

"ဖြည်းဖြည်းစားပါလား နီလာရယ်"

"ဖြည်းလို့ မရဘူး၊ ဒီနေ့ ခြံမှာ အဝယ်သမားတစ်ဦးနဲ့ ချိန်းထားတယ်"

"စောင့်လိမ့်မှာ ပေါ့"

"ဟာ ... နီနီ အချိန် မတိကျမှာ ကို ရှက်တယ် သုန်သုန်"

ကသောကမျော စားပြီး နီလာက အခန်းထဲမှ သွက်သွက် ထွက်သွားသည် ။ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဒေါ်မယ်သုန်က လှုပ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

သည် လိုပါပဲ။ နီလာသည် ဆွေးစရာရှိလည်း ခဏသာပါ ငေးငိုငဲတွေးနေရလို့ ဘယ်တော့မှ အလုပ်လစ်ဟင်းသည် မရှိ။

စိတ်ထားပျော့ညံ့သည့် အစားထဲမှာ နီလာသည် လုံးဝ မပါပါ။ ပြတ်သားရမည်ဆိုလျှင် နှစ်ယောက်မရှိသည့် နီလာ။ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကို ကံကိုက် စွတ်ရွတ်လုပ်တတ်သော နီလာ့ကို ကြည့်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ဒေါ်မယ်သုန် ရင်တွေပန်းတွေ တုန်ရခဲ့ပါသည် ။

နီလာ စားခဲ့ပြီးသော ပန်းကန်တွေကို သယ်ပြီး မီးဖိုဆောင်ဆီသို့ ဒေါ်မယ်သုန် ဝင်ခဲ့သည် ။ ပျဉ်းမမြိုင်တွင် ခြံအလုပ်သမားတွေ များ ပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ စားသောက်ရေးအတွက် ဒေါ်မယ်သုန်အား နီလာက တာဝန်မပေးခဲ့ပါ။ သူတို့ ဘာသာ စီစဉ်ကြ စားကြရသည် ။ အသက်ကြီးရင့်နေပြီဖြစ်သော ဒေါ်မယ်သုန်အား တာဝန်တွေ မပိပါ။ နီလာတစ်ဦးတည်ကိုသာ ပြုစုချက်ကျွေးရပါသည် ။

(၃)

အိမ်ကြီး၏ အနောက်ဘက်ရှိ ကျယ်ဝန်းလှသော ပျဉ်းမမြိုင်မွေးမြူ
ရေးခြံကြီးဆီသို့ နီလာက ထွက်ခဲ့သည်။ ။ နီလာ ခြံသို့ ရောက်ချိန်တွင် ချိ
န်းထားသော ဝယ်သူတွေ မလာသေးပါ။

အသားစား ဘတ်ရဲယားဝက်တွေ ရောင်းရန် နီလာက ကုန်သည်
တွေနှင့် ချိန်းဆိုထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ရောင်းမည့်ဝက်များကို
ရွေးချယ်ပြီး သီးသန့်ခြံမှာ ထားရှိသည်။ ။ ကုန်သည် တွေ ရောက် လာပြီး
ရွေးချယ်ဝယ်သွားသည်။ ။

နီလာလည်း နွားပွဲရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ။ ရောဂါကင်းကင်း သန့်သ
န့်ချောချော နွားတွေလျှင် ဝယ်မည်ဟု နီလာ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ။ နွားပွဲ
မှာ ယောက်ျားတွေ တရုန်းရုန်းနှင့်ပါ။

ကြီးကြီးငယ်ငယ် ပျိုပျိုအိုအို ယောက်ျားတွေကြားထဲမှာ တစ်ဦးတ
ည်းသော မိန်းမသား နီလာက ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ။ ဘ
ယ်လိုပင် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို ဝတ်စား ထားပါစေ နီလာ၏
မိန်းကလေးဟန်က တိမ်မြုပ် မသွားပါ။

ဂျင်းဘောင်းဘီ ရုပ်လက်ရှည်တို့ ၏ အောက်မှ မိန်းမဆန်သော ကို
ယ်နေဟန်က ဝီဝီပြင်ပြင် ပေါ်နေပါသည်။ ။

အခြယ်အသတွေကင်းပြီး၊ မှုန်နံ့သာတွေ စင်နေသော အဆီဝင်းဝင်း

နှင့် မျက်နှာလေးက နုဖပ် စိုပြည် နေပါသည်။ ။

သဘာဝအလှတွေနှင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံကြီးလှနေသော နီလာကို အားလုံးလိုလိုသော ယောက်ျားတွေက စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြပါသည်။ ။

သူမကို မျက်စိပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင် ကြည့်နေမှန်း သိပေမယ့် နီလာ၏ ဟန်က ပျက်မသွား ရှိုးတိုးရှုန်းတန်း ဖြစ်မသွား။ လှမ်းနေသောခြေလှမ်းတွေပင် နည်းနည်းမှ မူမပျက်သွားပါ။

ခေါင်းလေးမော့ မျက်နှာလေးချိုပြီး၊ ခြေလှမ်းကျဲကျဲနှင့် နွားများ ဆီသို့ လှမ်းခဲ့သည်။ ။ သူမကို ကြည့်နေကြသော လူအုပ်ထဲမှ အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း လူတစ်ယောက်က တိုးထွက်လာသည်။ ။

"ဟေ့ နီလာ၊ နွားဝယ်ဦးမလို့ လား"

"ဟုတ်တယ်"

"နီလာခြံမှာ နွားတွေ လျှံလန်နေတာတောင် ဝယ်ဦးမလို့ လား"

"ကောင်းကောင်း တွေ့ရင် ဝယ်ရမှာ ပဲ"

"ကြိတ်လိုက်ကွ၊ နီလာတို့ က သူများ ထက် ကွက်ကြိုမြင်တော့ မဝေဖန်လိုပါဘူးကွာ"

"ကိုမိုးမြင့်ကော ဝယ်မလို့ လား"

"ကြည့်နေတုန်းပဲ"

"အကြံဉာဏ်လိုချင်ရင် ပြောလေ၊ နီနီ ကူမယ်"

"တကယ်ဝယ်ရင်၊ နီလာကို အကြံတောင်းရမှာ ပဲ၊ နီလာက တို့ ထက် အကဲခတ်တဲ့ နေရာမှာ တော်တယ်၊ နီလာ ရွေးတာဆို မှားခဲ့တယ် မ

ဟုတ်လား"

သူ့ထက် အသက်များ စွာငယ်သော်လည်း
အရည်အသွေးတောက်ပြောင်သော နီလာကို မိုးမြင့်က ချီးကျူးနေပါသည်။ ။

ပျဉ်းမမြိုင်၏ အရှင်သခင်မလေး နီလာ၏ ဂုဏ်သတင်းက အနီးအနားမြို့တွေမှာ ပင် သင်းပျံ့ နေသည်။ ။ ခြံသမားတိုင်းလိုလိုက နီလာကို သိကြသည် အထင်ကြီးကြသည်။ ။ လေးစားကြပါသည်။ ။

နိုင်ငံခြားနို့စားနွား ဖရိုရုန်အမျိုးနှင့် မြန်မာနွားစပ်ထားသော နွားတွေက နီလာ၏ ခြံတွင် အရေအတွက်များ စွာရှိသည်။ ။ ကျောက်ကြီးမှာ နီလာ၏ ခြံမှာ နွားမျိုးကောင်းမျိုးသန့်တွေ များ စွာရှိ သည်။ ။

နို့စားနွားတွေကို မွေးထားသလို နို့ဆီချက်စက်ရုံကိုလည်း နီလာ အမြော်အမြင်ကြီးစွာ တည် ဆောက်ခဲ့လေသည်။ ။

မြန်မာမျိုးနှင့် နို့ထွက်နှုန်း အမြင့်မားဆုံးရှိတာ နိုင်ငံခြားနွား ဖရိုရုန် အမျိုးအစားကို မျိုးစပ်ပြီး ပေါက်ပွားလာသော ကပြားနွားတွေက လွန်စွာ တန်ဖိုးရှိကြပေသည်။ ။

ဖရိုရုန်ခေါ်သော အဖြူပေါ်မှာ အမည်းကွက်ပါသော နိုင်ငံခြားနွားတွေက နို့ထွက်ကောင်းသော်လည်း နုသည်။ ။ မြန်မာပြည် ရာသီဥတုဒဏ်ကို သိပ်မခံနိုင်၊ ရောဂါဒဏ်ကိုလည်း သိပ်မခံနိုင်။ ဒါကြောင့် ရောဂါဒဏ် ရာသီဥတုဒဏ်ကို ခံနိုင်သော မြန်မာမျိုးနှင့် စပ်လိုက်တော့ ဘက်စုံကောင်းသော နွားအမျိုးအစားကို ရရှိလေသည်။ ။

ထိုသို့သော မျိုးစပ်မှုကို ပျဉ်းမမြိုင်ကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့သော နီလာ၏ ဖခင်က ဦးစွာ တီထွင်ခဲ့ခြင်းပါ။

မိုးမြင့်ကို နွားမကောင်းကောင်း တစ်ကောင် ရွေးပေးလိုက်သလို သူ
မအတွက်လည်း နွားမ တစ်ကောင်ရွေးဝယ်လိုက်သည်။ ။

အပြန်ခရီးမှာ မိုးမြင့်က နီလာနှင့်အတူ လိုက်၍ ပြန်ခဲ့သည်။ ။ မြင်း
ကိုယ်စီနှင့် နွားတွေဆွဲပြီး ဖြည်းဖြည်းလေး မြင်းကို နှင်လာခဲ့သည်။ ။ လှ
ပနုပျိုလွန်းသော မျက်နှာချောလေးကို ငဲ့ကြည့်ပြီး မျိုးမြင့်က ပြောလိုက်
သည်။ ။

"ခုလို ကူညီတာ ကျေးဇူးနော်"

"မလိုပါဘူး ကိုမိုးမြင့်"

"နီလာ"

နီလာ၏ မျက်နှာလေးကို တရှိုက်မက်မက်ကြည့်ပြီး မိုးမြင့်က ခေါ်လို
က်သည်။ ။

"ဟင် ..."

"ဘယ်တော့ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်မှာ လဲ"

"ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဘူး"

"ဟာကွာ ... နီလာရာ သိပ်ရက်စက်တယ်"

မျက်နှာထားတည်တည်လေးနှင့် နီလာ့ကို ကြည့်ပြီး မိုးမြင့်က ဆွေး
ဆွေးကြီးပြောလိုက်သည်။ ။ နီလာ့ကို သူချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့သည် ကလည်း
အခါခါပါ။ နီလာကလည်း ငြင်းခဲ့သည် မှာ အခါခါပါ။ ဒါပေမဲ့ မိုးမြင့်ဖွဲ့မ
လျှော့ပါ။ နီလာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိနေသရွေ့ သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချ
က်တွေရှိနေသည် ဟု တွက်ထားသည်။ ။

သူ့ဘက်က မလျှော့သောဖွဲ့၊ မတွန့်သော ဝီရိယတွေနှင့် အမြဲကြိုးစား

နေမည်သာ။ မိုးမြင့်တွင် ပျဉ်းမမြိုင်ခြံလောက် မကြီးသော်လည်း သူနီးပါးကြီးသောခြံ ရှိပါသည်။ သူ ... နီလာကို လက်ထပ်ချင်သည့် အဓိကဆန္ဒက နီလာအား ချစ်၍ လည်း ဖြစ်သည်။ နှစ်ခြံပေါင်းလိုက်လျှင် လည်း ဘယ်သူမျှ မပြိုင်နိုင်သည့် ခြံကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာမှာ ကိုလည်း စီးပွားရေးတွက်ကိန်းနှင့် တွက်ထားပြီးသားပါ။

"နီနီ ကိုမိုးမြင့်ကို ခင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်လောက်တဲ့ အထိ တော့ မခင်ဘူး၊ နီနီဘဝထဲကို ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ အဝင်မခံတော့ဘူး"

"ဒီဆုံးဖြတ်ချက် မပြင်တော့ဘူးလား"

"အင်း ... မပြင်တော့ဘူး"

"နီလာအသက် ငယ်ပါသေးတယ်ကွာ"

"ဒါပေမဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်က ပြတ်သားတယ်၊ ရှင်းတယ်"

မိုးမြင့်က နုနုငယ်ငယ် မျက်နှာထားတင်းတင်းလေးကို လွမ်းမောတသစွာ ကြည့်နေသည်။

"တင့်တင့်နဲ့ နီနီက လုံးဝ မတည့်မှန်းသိလျက်နဲ့ ကိုမိုးမြင့်မို့ နီလာကို စိတ်ကူးတယ်"

"ဟာ ... တင့်တင့်နဲ့ မတည့်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊ ကိုယ်က နီလာကိုချစ်လို့ ချစ်တယ် ပြောတာပဲ"

"မတည့်တဲ့ သူနဲ့ ယောက်မ မတော်နိုင်ပါဘူး"

"လက်ထပ်ပြီးရင် သူနဲ့ အတူတူ မနေဘူးပေါ့ ... နီလာရဲ့ "

လေးလေးနက်နက်ကြီးပြောနေသော ကိုမိုးမြင့်ကို ကြည့်ပြီး နီလာက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလိုက်သည်။

"အဟင်း ... ရယ်ရတယ်၊ သူ ... သိပ်ချစ်ရတဲ့ ညီမကို နီနီကြောင့် အိမ်က နှင်ချမယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ... နီလာကို တည့်အောင် မပေါင်းရင် ဂျောင်းပဲ"

"တော်တော်အားကိုးရတဲ့ အစ်ကိုပဲ၊ တင့်တင့်သာ ကြားရင် ဒေါကန်ပြီး ထမင်းချက်မကျွေးဘဲ နေလိမ့်မယ်"

"ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ချက်စားမှာ ပေါ့"

"ဒီမှာ ကိုမိုးမြင့် နီနီ ရှင့်ကို ခင်တယ်၊ နောက်ထပ် ချစ်စကားတွေ ထပ်မပြောနဲ့ တော့၊ ခုလောက်ထိ သည်းခံတာ ရှင့်ကို ခင်လို့ ဆိုတာ နားလည်ထားပါ"

"ကိုယ်က အမြဲကြိုးစားနေမှာ ပါ"

"မောတာသာ အဖတ်တင်မယ် ကိုမိုးမြင့်"

"မောစမ်းပါစေဗျာ"

ရုပ်ရည်မချောမွေ့သော်လည်း ယောက်ျားပီသသော မိုးမြင့်ကို ပြုံးလဲ့လဲ့နှင့်ကြည့်ပြီး နီလာက မြင်းကိုသော့လိုက်သည်။ ။

"ကဲ ... နီနီမှာ အချိန်မရှိဘူး၊ သွားမယ် ကိုမိုးမြင့်"

မိုးမြင့်ကို လမ်းခွဲခဲ့သည် ။ ပျဉ်းမမြိုင်သို့လာရင်း လမ်းမှာ ခြံတစ်ခုကို ဖြတ်ခဲ့သည် ။ ခြောက်သွေ့နေသော ခြံကြီးကိုကြည့်ပြီး တစ်ပတ် လောက်က ဝယ်လိုက်သော ပိုင်ရှင်သစ်ကိုလည်း နီလာ ကရုဏာသက်မိသည် ။ ပိုင်ရှင်ဟောင်းက ခြံရှိ နွားတွေကိုရော ခြံကိုပါ ရောင်းခဲ့သည် ။ ထိုခြံမှ နွားတွေက မျိုးမကောင်းသလို သန်သန်မာမာတွေလည်း မဟုတ် ။ ခြံအကြောင်း နားမလည်သော သူကို နွားမရွံ့ပိတ်လုပ်ပြီး

ရောင်းခဲ့ခြင်းပါ။

ခြံပိုင်ရှင်သစ်ရဲသွေးဆိုသော သူကို အလွန်နံ့လွန်းသည် ဟု နီလာက ထင်မြင်ချက် မညှာမတာကြီး ပေးလိုက်သည်။

ရဲသွေးဆိုသော သူကို ယနေ့အထိ နီလာ မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးသေးပါ။
ခြံရှေ့က ဖြတ်ရင်း လမ်းနှင့် မနီးမဝေးမှာ ရှိနေသော သစ်သားတစ်ထပ် အိမ်လေးဆီသို့ နီလာ၏ အကြည့်က ရောက်သွားသည်။

အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်မှာ လမ်းဘက်သို့ လှည့်နေသောသူကို တွေ့ရသည်။ တစ်ယောက်က လမ်းကို ကျောခိုင်းနေသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောနေကြတာ ဖြစ်မည်။

လမ်းဘက်ကို မျက်နှာမူနေသော အသားဖြူဖြူနှင့် လူချောချောက နီလာကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ကြည့်တာမှ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီးပါ။ စူးရှစွာ ထိတွေ့လာသော အကြည့်စူးစူးကြောင့် နီလာ၏ ရင်ထဲမှာ တစ်ချက် သိမ့်ခနဲ ခုန်သွားသည်။

ယောက်ျားပီသချောမွေ့သော သူဟု နီလာက စိတ်ထဲက သတ်မှတ်လိုက်သည်။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောနေသော သူကို နောက်ကျောခိုင်းထား၍ ရုတ်တရက် ဘယ်သူမှန်း မသိ။

နောက်မှာ နီလာ၏ အသိအာရုံထဲမှာ ကွင်းခနဲ ကွက်ခနဲ ပေါ်လာသည်။

ဘယ်သူရှိရမှာ လဲ ခင်မောင်ပေါ့၊ နီလာ စိတ်ဆိုးပြီး အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်သော ခင်မောင်ပါ။ နီလာ၏ မျက်ခုံးလေးတွေ ပို၍ အတွန့်ချိုးသွားသည်။

ခင်မောင်သည် ခြံမှာ အလုပ်ဝင်နေပြီလား။ ဒါဆို ကံမကောင်းသော

ပိုင်ရှင်အတွက် ထပ်ပြီး ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပေတော့မည်။

ဆတ်ခနဲ မျက်နှာကို လွှဲပြီး နီလာက အကြည့်ကို ဖယ်လိုက်သည် ။
ထိုခြောက်သို့ လုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့ပါ။

ဒါပေမဲ့ ခြံထဲက ယောက်ျားနှစ်ဦးလုံးကတော့ သူမကို မျက်တောင်မ
ခတ် စိုက်ကြည့်နေကြသည် ။

"အဲဒီ ယောက်ျားမိန်းမပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ထုတ်လိုက်တာ"

"ဟုတ်လား ..."

"မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ ၊ ပျော့ညံ့ညံ့ထဲက မထင်နဲ့ ခင်ဗျ၊ တကယ်မာ
တဲ့ သံမဏိစိတ်ဗျ"

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို ဝတ်စားထားသော နုနုငယ်ငယ်မျှ
က်နှာလေးကို ရဲသွေးက မျက်စိတစ်ဆုံးလိုက်ကြည့်မိသည် ။ သည်
ထူးခြားလွန်းသော မိန်းကလေးကို မြင်မြင်ချင်းမှာ ပဲ သူ၏ ရင်က လှိုက်
ဖို့ခဲ့သည် ။ သူ၏ အသည်းထဲမှာ မျက်နှာကြောတင်းတင်းလေးနှင့် မျက်
နှာချော မှုန်မှုန်လေးက စွဲထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။
